

въздуха и се удрятъ съ краката си — чува се звукъ като че се дере басма и въ въздуха оставатъ две-три пера.

Сега още по-бързо започватъ да кълватъ, обръщатъ се ту съ едната си, ту съ другата си страна единъ къмъ други, дебнатъ се. Очитъ имъ сж замжтени, като на пияни. И пакъ се удрятъ, вече не веднажъ, а нѣколко пжти подъ редъ. Вече поличава силата на бѣлогривестия. Следъ всѣки ударъ, все бѣли пера хвърчатъ, по гребена на бѣлия протича кръвъ. Но и той не се дава, дори напада пръвъ.

Кучето, което бѣше избѣгало отъ квацката, като бѣше се промушило презъ бодливия телъ, се връща и безъ да обръща внимание на пѣтлигѣ, отива право къмъ тѣхъ. На нѣколко крачки отъ тѣхъ то обръща глава и изтраква съ зжби, за да пропжди нѣкоя муха, но не успѣва и като го защипва повече, ударва на бѣгъ, за да се скрие нѣкжде на сѣнка и минава между двата пѣтли. Бѣлиятъ отива настрана. Той си дава видъ, че се е отстранилъ зарадъ кучето, но въ сжщность намира поводъ да избѣга. Бѣлогривестиятъ остава на мѣстото, изпъчва се и изкукуригва. Изкукуригва и бѣлиятъ. Борбата е отложена пакъ за други пжтъ.

Все пакъ това сблъскване произвежда не малко вълнение срѣдъ двора. Около единия